

IN MEMORIAM

VOIT ERVIN. Szeptember 18-án hirtelen halál ragadta el *Voit Ervin* festő- és iparművész, Budapest. Szerényen visszavonult, derekas tehetségű művészt vesztettünk el benne, aki csak nagyritkán szerepelt valamely kiállításon, örömet főképp a művészi oktató-munkában találta. Tanára volt a fővárosi Iparrajziskolának és e hivatásának szentelte csaknem minden idejét. *Voit Ervin* a békéscsaba Csorváson született 1882 február 27-én s 1900-tól 1905-ig növendéke volt a Rajztanárképző Főiskolának. Két ízben is nyert díjakat: 1908-ban a herendi porcellántárgyakra hirdetett pályázaton, azután 1913-ban a borszék borvíz plakátversenyén. Intimebb grafikával is foglalkozott, egyik idevágó legszebb munkája a „Chopin-sonáta”.

EDVI ILLES PÁL. Fiatal korában, pályájának elején vezetett véget életének *Edvi Illés Pál* festőművész. Szeptember 19-én budapesti otthonában világítógázzal mérgezte meg magát, fel nem deríthető okból. A művész Budapesten született 1903 november 6-án s egyideig (1926) a Képzőművészeti Főiskolának volt növendéke. Kiállításokon alig szerepelt, művei magánúton kerültek forgalomba.

BENES PÁL. Nemcsak festő volt, hanem a művészet ügyeit áldozatkészen mozdította

elő, főképp győri tartózkodása idején, *Benes Pál*, aki szeptember 21-én halt meg Budapesten. Ő volt ugyanis jödeig a Győri Képző- és Iparművészeti Társulat elnöke, ugyancsak Győrött festőiskolát tartott fenn és sokféle módon támogatta a szűkölködő művészeket. A sors és szorgalma módot adott neki erre, mert sok évvel ezelőtt végzetési gyárat is alapított Győrött, amely nagy virulásnak indult s jómódot biztosított alapítójának. E mellett nem hagyta abba a festést sem, amelyet Bécsben, Münchenben (Hollós), Rómában és Nagybányán tanult. Stílus szorosan összefügg a kor naturalista művészetével.

Benes Pál Győrött született 1867 november 18-án, középiskolást Nyitrán végezte, azután 1887–96-ig festészeti tanulmányokkal foglalkozott, 1894-től fogva pedig részt vett a budapesti kiállításokon. 1899–1904 az év nagyobbik részét a nagybányai művésztelepen töltötte, 1903-tól állandóan Győrött élt, amelynek művészeti ügyeit szakértelmével, buzgóságával jelentékenyen előmozdította. Festményei közül gyűjteményekbe kerültek: A kis nagyzó (1898) a budai királyi várba; Hegyi levegő, Bálint Mihály és Kautz Gusztáv képmása a győri városházába; A Tákó, Kő a tengeren, Chioggiai halászok a győri püspöki palotába; négy festménye a győri Petz-gyűjteménybe.

MŰVÉSZETI ÉLET ÉS IRODALOM

A SZÉPMŰVÉSZETI MŰZEUM HATODIK ÉVKÖNYVE.

Jelentős és vigasztaló tény, hogy intézményeink kényszerű összeszűgödése, sőt sorvadása közepette a Szépművészeti Múzeum kiváló igazgatója és tudós gárdája meggyarapodott terjedelmű kiadvánnyal számol be annak a buzgó munkásságnak eredményéről, amely hivatásszerűen elsősorban a múzeum kincseinek közelebbi megismerését, kritikai meghatározását tűzte ki céljává. Valóban, a testes kötet javarészt a múzeum anyagával foglalkozik. És itt — eltérve a kötetben foglalt dolgozatok sorrendjétől — legyen szabad először is a meghatározások ama hosszú sorára reámutatnunk, amellyel *Hoffmann Edith* fáradságtalanul folytatja rég megkezdett munkáját. A múzeum nagy-szerű rajzgyűjteményének sok-sok darabja tőle nyerte végleges és megtámadhatatlan megnevezését. Munkája a múzeumi munka mintaképe, módszere, amelyet már több alkalommal kiemeltünk, a művészeti alkotások széleskörű ismeretén, irigyléreméltó

emlékezőtehetségen és szigorúan fehéret kombinatív képességen épül fel. Kívánatos lenne, ha módjában állna *ex cathedra* is munkásokat nevelni a jövő feladatai számára! Ez alkalommal ismét sok fontos rajz új meghatározását adja. Jellemző példa: két lapon levő két-két tollrajz az Esterházy-gyűjteményben Baroccio nevén, a múzeumban mint „velencei művész munkája a XVI. század első felében”, azután Bernardo da Parenzo, majd Lorenzo di Credi, végül Piero di Cosimo nevén szerepelt. Most kétséget kizáróan megtudjuk, hogy a rajzok Francesco Bonsignori (meghalt 1519.) kezétől valók. A rajzgyűjtemény egyik híres darabja, a hol Ráffaelnak, hol Sodomának tulajdonított szép női akt, amellyel sokan foglalkoztak már, most új megvilágítást nyer. A rajz kétségkívül Ráffael műve, de nem a Nagy Sándor és Roxane képéhez készült tanulmány, mint azt Pulszky Károly vélte, hanem Hoffmann Edith meggyőző fejtegetései szerint Ráffael egy oly kompozíciójának fő alakja, mely csak a „mester a kockával” rézmetsze-